

„И ний сме дали нещо на светът“

Топъл следобед, тя седеше в градината и чакаше. Красивите ѝ очи го търсеха, но той закъсняваше. Вечно беше зает, винаги четеше и учеше. Косите ѝ леко се повяха и закриваха порумениялото моминско лице. Толкова беше красива! Той обичаше нейния чар, но бе влюбен в ума ѝ. Тя напрегна поглед, стори ѝ се, че се задава в далечината. Бе нетърпелива да чуе решението му. Не само тя очакваше неговия отговор. Друг човек още по-пламенно тръпнеше, а именно брат ѝ. Това решение щеше да промени не само нейния живот, но и съдбата на един цял народ.

Ето го, идваше. Бързаше, все бързаше. Сянката му я доближаваше. Той бе висок и снажен. Името му бе Кирил. Остри черти, дълбоки и замислени очи. С всяка негова крачка сърцето ѝ почваше да тупти все по-бързо. Дишането ѝ стана учестено. Когато той бе вече на метри от нея тя имаше усещането, че всеки момент ще се разпадне на хиляди парченца. Кирил я поздрави и докосна нежно страните ѝ. Този негов допир премина като ток през цялото и тяло. Толкова бе щастлива когато бяха заедно! Поговориха малко за живота в Магнаура. Кирил разказваше някаква случка от деня. Тя го слушаше, но единственото, за което мислеше бе неговото решение. С лек боязън го прекъсна. Погледна го и Кирил вече знаеше какво тя очаква да чуе. Той бе прегърнал идеята да създаде писмено слово за славяните. Кирил бе блестящ учен и философ, тя добре знаеше това. Той се бе решил да изпълни задачата не само заради чувствата към любимата славянка. Кирил искаше да създаде писмено слово на родния говорим език на майка си и да дари със знание хиляди хора. Като сподели тези свои мисли с нея, тя остана без думи. Прегърна го и му благодари. След това каза, че тръгва, искаше да съобщи прекрасната новина на брат си. Разделиха се и той гледаше, как с бързи стъпки тя се отдалечава.

И двамата обаче знаеха, че тяхната любов е невъзможна. Скоро те щяха да се разделят. Той щеше да замине за „Свети Полихрон“, където щеше да започне работа, а тя щеше да остане в Магнаура. Кирил е син на висш аристократ, но не е от императорския двор. Тя би могла да се омъжи само за император, цар, княз. Нейният ранг не позволява по-ниско ниво.

Тя се прибра в стаята си. Седна на писалището и започна писмото си:

Скъпи царю Борисе, тиша Ви, за да Ви съобщия благата вест. Знам, че дълго очаквате това писмо. Споделих пред Кирил Вашите политически идеи. Той бе заинтригуван и обмисляше Вашето предложение. Този следобед ми съобщи, че е готов да създаде писменост за славяните. Има някои задължения тук, но веднага след това заминава за Мала Азия, където ще се усамоти, за да работи. Ще очаквам отговор от Вас.

Ваша сестра, Царица Ана

И така от тази любов се ражда азбуката, която ще завладее целия славянски свят. Тя се разпростира не само на Балканите, но и в огромните пространства на Русия, Украйна, СССР. Ще стигне до Монголия, където и до днес е азбука на официалния език. Стотици милиони хора пишат, четат, учат и откриват света с тази азбука. И ето как една чиста и искрена любов ражда едно велико дело, чийто плодове ползваме и днес.

Магдалена Билянова Минкова
СОУ "Иван Вазов" Хб клас